

Hồi 27

Ương Ngạnh Thiên Vị Đau Lòng Mất Chương Môn

Minh Lượng đại sư giật mình kinh hãi vì thấy Vô Lượng thượng nhân ngồi dựa vách hai mắt nhắm nghiền đang vận công nghĩ ngợi. Còn Vân Nhạc thì nằm ngửa trên mặt đất, mép rỉ máu tươi, nhưng sắc mặt như thường, chỉ phải cái không cử động chút nào.

Vi Cấn cố gượng bò dậy, Minh Lượng đại sư vội phi thân tới cạnh y giờ chương định đánh xuống nhưng Vi Cấn gượng cười một tiếng, vẻ mặt trông rất thảm khốc và nói:

- Chỉ chốc lát nữa thôi, lão phu sẽ hồn về địa phủ, đại sư còn ra tay làm chi nữa?

Minh Lượng đại sư sợ Vi Cấn xảo trá nên vẫn để nguyên chương như thế, và hai mắt nhìn thẳng vào mặt Tuyết Sơn Nhân Ma, Vi Cấn lại gượng cười và nói tiếp:

- Vô Vi hòa thượng quả thật là thần tăng, đoán chắc lão phu không thể nào chờ đợi được đến kỳ hẹn trăm năm. Ông ta nói "Quý hồ lão phu nghĩ đến việc ra khỏi hầm này là phải chết liền". Bây giờ quả đúng như lời nói của thần tăng, lão phu có chết cũng không ân hận chút nào.

Nói đến đây y ngừng giây lát, lại lên tiếng hỏi:

- Đại sư là người thế nào của Vô Vi hòa thượng?

Minh Lượng đại sư đáp:

- Vô Vi thượng nhân là gia sư.

Vi Cấn lại chỉ Vân Nhạc và hỏi tiếp:

- Còn thiếu niên kia?

Minh Lượng đại sư trầm giọng đáp:

- Y là đồ đệ của bản tăng.

Vi Cấn lớn tiếng nói:

- Lão hòa thượng quả thật là thần nhân còn Vi Cấn tôi thật là ngu si vô cùng..

Y nói đến đó mồm học ra một cục máu tươi, thân mình uể oải, nằm gục xuống, giọng cười và nói tiếp:

- Lão hòa thượng có bảo cho ta biết là Vi Cấn sẽ chết về tay đồ tôn của y, bây giờ đúng như vậy. Lúc bấy giờ lão phu chỉ tưởng, trừ lão hòa thượng ra thì trong vũ trụ này không ai địch nổi lão phu. Ngờ đâu... nhưng lệnh đồ cũng không sống được đâu. Như vậy lão chết cũng không thiệt thòi và cũng không ân hận gì.

Nói xong, y lại phun luôn mấy đồng máu tươi, giã dựa hai cái rồi tắt thở.

Trong động có tiếng niệm Phật vọng lên..

Minh Lượng đại sư thấy Vi Cấn tắt thở liền niệm Phật một hồi. Sau đó đại sư liền quay lại nhìn Vô Lượng thượng nhân và Vân Nhạc, thấy Vô Lượng thượng nhân đang ngồi dựa vách đá, vận nội công để cứu thương, nhưng sắc mặt lợt lạt như kẻ chết đuối, đủ thấy chân nguyên khí của Thượng nhân suy yếu tới mức sắp tận kiệt, bây giờ dù có linh dược cứu chữa cho, tuy khỏi đấy, nhưng trong mấy năm trời không thể nào đi như thường được. Minh Lượng đại sư là người rất giỏi về y học, nên chỉ trông sắc mặt của Thượng nhân đã đoán biết.

Còn Vân Nhạc vẫn nằm yên trên mặt đất, chỗ máu rỉ ra ở bên mép đã khô, hóa ra màu tía, cũng không thấy cử động gì cả. Minh Lượng đại sư biết Vân Nhạc là người rất phúc đức không thể chết yếu, nhưng Đại sư lại tin lời nói của Vi Cấn bảo chàng không thể nào chữa khỏi nên đau lòng vô cùng, bỗng nhiên niệm Thiên Long Thiên Vương và từ từ đi tới trước mặt Vân Nhạc.

Tình sư đồ của họ rất thâm nên coi nhau như cha con. Đại sư đi được một bước, nước mắt ứa ra, ướt đầm cả hai má.

Vân Nhạc nhìn thấy Minh Lượng đại sư đi tới hai mắt bỗng mở to, cười một cách miễn cưỡng.

Minh Lượng đại sư kinh ngạc vô, thấy hai mắt chàng tỏ vẻ lo âu, không muốn mình đến gần, liền ngừng bước lại, trong lòng thắc mắc khôn tả, nhưng mồm vẫn niệm Thiên Long Thiên Vương.

Thấy Đại sư đã ngừng bước, Vân Nhạc liền nhắm mắt lại. Bỗng Vô Lượng thượng nhân lên tiếng nói, nhưng giọng rất yếu ớt:

- Minh Lượng khỏi phải tụng niệm. Bần tăng gây nhiều nghiệp chướng, tự biết không thành chánh quả. Chỉ có đồ đệ của sư điệt,... hà... hà...

Nói tới đó Vô Lượng đưa mắt nhìn Vân Nhạc hồi lâu, hai mắt lơ lơ của Thượng nhân bỗng tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng và hỏi:

- Minh Lượng đã thấy chưa? Sắc mặt của đồ đệ sư điệt đã hồng hào lại dần, rõ ràng y đã hành công chữa thương lấy. Nội thương của y tất nặng hơn hẳn tăng nhiều. Nhưng không hiểu sao y lại có công lực thâm hậu đến thế? Bần tăng không tin sư điệt lại dạy dỗ được một đồ đệ giỏi hơn mình như vậy?

Minh Lượng đại sư trợn mắt lên nhìn, quả thấy sắc mặt của Vân Nhạc đã hồng hào dần, trong lòng khoan khoái vô cùng, và cũng hoài nghi khôn tả. Vô Lượng thượng nhân lại thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Phái Bắc Thiên Sơn chúng ta được rạng rỡ là nhờ tên nhỏ này. Tới giờ bần tăng mới biết số trời đã định, người đời không sao cưỡng được.

Minh Lượng đại sư thì khuyên:

- Lúc này sư thúc không nên nói nhiều. Đồ đệ có mấy viên Trường Xuân Đơn, sư thúc uống luôn mấy viên một lúc, và vận nội công thì thể nào cũng bình phục.

Vô Lượng mặt nhợt nhạt, hai mắt không còn thần gượng cười và đáp:

- Phật chỉ độ người hữu duyên, bần tăng cũng biết sư điệt rất giỏi y học tài ngang Hoa Đà, Biển Thước, nhưng bần tăng tự biết, lúc đối chưởng với Vi Cấn đã tiêu hao hết chân lực rồi. Bây giờ bần tăng khác gì ngọn đèn đã cạn dầu, thì có thuốc tiên cũng không sao cứu chữa được. Như vậy hà tất uống phí mấy viên Trường Xuân Đơn của sư điệt làm chi?

Minh Lượng đại sư chạy lại vừa cầm tay Vô Lượng thăm mạch vừa lắc đầu thở dài.

Bỗng Vân Nhạc nhảy phắt dậy, sắc mặt hồng hào và tươi cười chạy lại gần hai vị cao tăng vừa cười vừa nói:

- Ân khởi lo âu hộ sư thúc tổ con, để đồ đệ cứu chữa, thể nào sư thúc tổ con cũng khỏi.

Minh Lượng đại sư thấy chàng đã lành mạnh hẳn và nói như vậy, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ hỏi:

- Có thật con chữa được cho sư thúc tổ không?

Vân Nhạc chưa kịp trả lời Vô Lượng thượng nhân đã gượng cười và đáp:

- Bần tăng tuổi đã ngoài trăm, lại gây nhiều tội thì dù có được sống trộm trên trần gian cũng vô vị mà thôi. Vân Nhạc cháu khỏi phải mắc công lo cho bần tăng làm chi. Chỉ

mong cháu biết theo đức hiếu sanh của trời mà trồng nhiều cội thiện, tạo phúc nhân thì bần tăng có chết cũng giảm bớt phần nào tội lỗi.

Dù người ác độc tới đâu, lúc sắp chết cũng biết hướng thiện và sám hối tội lỗi. Tuy Vô Lượng đã nói vậy nhưng Vân Nhạc vẫn phải chữa cho, liền đáp:

- Để tử không thể nào thấy sư thúc tổ sắp chết mà không ra tay cứu chữa.

Vô Lượng thượng nhân rất cảm động, cười vẻ hiền từ và nói tiếp:

- Chân nguyên của bần tăng đã kiệt hết rồi, chưa chắc cháu có thể chữa khỏi, nhưng bần tăng không muốn làm phật ý cháu, bần tăng mang rất nhiều tội, chẳng hay cháu có nhận làm giúp bần tăng tích tụ mười vạn công đức không?

Vân Nhạc đáp:

- Sư thúc tổ sai bảo, đồ tôn đâu dám không vâng theo.

Vô Lượng thượng nhân lại tiếp:

- Khi cháu làm xong mười vạn công đức, không được ra tay giết người, nghe chưa? Bây giờ cháu chữa cho bần tăng đi.

Bên ngoài hang động gió thổi rét buốt xương, nhưng trong hang động lại ấm áp như mùa Xuân, Vân Nhạc ngồi xếp bằng tròn ở sau lưng của Vô Lượng, hai tay để lên trên mạch môn huyệt của vị sư thúc tổ ấy và dùng Bồ Đề Bối Diệp Thiền Công ra tay cứu thương.

Minh Lượng đại sư đứng bên cạnh mặt lộ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ.

Ba ngày sau, Vân Nhạc từ giả tháp Vân Nhai xuống núi, tiến thẳng về phía sau miếu Nhị Vương ở Huyện Quán. Chàng lo âu về việc trên núi Nga Mi nên chỉ muốn đi một bước là tới Nhị Vương miếu liền, để xem Kinh Phương có lấy trộm được tín phù Chuông môn phái Nga Mi chưa?

Vân Nhạc đi cả ngày lẫn đêm, mong sao sớm tới đích. Lúc chàng đến Huyện Quán thì vừa đúng ngày Tết Trung Thu.

Trước cửa Nhị Vương miếu Kinh Phương và Tề Hồng đang khoanh tay đứng đó, hình như chờ đợi ai...

Lúc ấy Tề Hồng bỗng hớn hử nói:

- Kinh lão sư, thử nhìn xem, có phải Tạ thiếu hiệp đang đi tới kia không?

Kinh Phương ngược mắt lên nhìn thấy một thiếu niên đang đi như bay trên cầu treo An Lan, liền nhận ngay là Vân Nhạc, hớn hử vô cùng vội lớn tiếng đáp:

- Không phải y thì còn ai nữa?

Quả nhiên, chỉ giây phút sau, Vân Nhạc đã tới Nhị Vương miếu. Vừa thấy Kinh Phương, Tề Hồng chàng đã vội lớn tiếng hỏi ngay:

- Kinh thế bá, Tề đại hiệp, hai vị đi Nga Mi có kết quả gì không?

Kinh Phương chớp mắt mấy cái và nói:

- Hiền điệt khỏi nóng lòng làm chi, hãy vào trong ngai giây lát, rồi chuyện trò sau.

Vân Nhạc rất thắc mắc, đi thẳng vào trong Nhị Vương miếu. Tề Hồng thấy chàng có vẻ lo âu như thế vội nói:

- Thiếu hiệp, Tề mỗ và Kinh đại hiệp đã làm tròn phận sự, lấy trộm được tín phù của Nga Mi về. Triệu, Chu, Cố, Phó không chờ thiếu hiệp được, nên đã đi Ngọc Chung Đảo rồi. Nhưng có điều là chỉ e Kim Đỉnh thượng nhân ngờ lầm bốn cô nương lấy trộm tín phù của y vì thế mỗ với Kinh đại hiệp chờ bốn cô đi khỏi mới ra tay đánh cắp tín phù.

Nói xong Tề Hồng đưa ra một túi da nhỏ cho Vân Nhạc và tiếp:

- Cái túi này đựng tín phù của Chương môn phái Nga Mi. Thiếu hiệp cần phải cất kỹ. Giang, Lã hai cô nương vẫn còn bị giam giữ trên núi Nga Mi để chờ ngày chịu tội. Nghe nói Kim Đỉnh thượng nhân định ngày mười tám tháng tám sẽ cử hành chấp pháp đại điển, như vậy chỉ còn có ba ngày thôi, thiếu hiệp có thể đi kịp. Cho tới hôm nay Kim Đỉnh thượng nhân chưa phát giác tín phù bị mất trộm. Nhưng Mạng Ân sư thái đã hay rõ điều này, tốt hơn hết thiếu hiệp...

Nói tới đó, y hạ thấp giọng, khẽ nói tiếp một hồi nữa. Vân Nhạc gật đầu lia lịa, vẻ mặt tươi tỉnh dần.

Kinh Phương hai mắt lim dim, đợi Tề Hồng nói xong, mới mở to đôi mắt, vuốt râu cười ha hả và nói:

- Tề lão sư, theo ý lão cứ để cho y lo thêm nửa ngày nữa, hà tất phải nói cho y biết sớm hơn làm chi? Ai bảo y mặt trời ló mọc ở đằng Đông mà đã mưa ngay ở phía Tây, gây hết mối tình ở chỗ này lại gây nên mối tình ở chỗ khác. Người ta chịu chuộng và yêu mến y như thế mà y lại làm bộ lòng như sắt đá, còn kiếm đường trốn tránh.

Vân Nhạc nghe Kinh Phương mỉa mai mình, mặt đỏ bừng gượng cười đáp:

- Thế bá khiển trách cháu rất chí lý, nhưng hà tất nói quanh quẩn làm chi, có phải thế bá cho cháu là con người mất dạy phải không?

Kinh Phương cả cười và tiếp:

- Dù bây giờ hiền điệt đã trở nên tay kỳ tài cái thế trong võ lâm, thế bá đây cũng không cần nể sợ, việc gì mà phải nói quanh.

Vân Nhạc mặt đỏ bừng, ngập ngừng một hồi rồi nói:

- Nếu thế bá còn nói như thế nữa, cháu phải tìm chỗ lánh mặt liền.

Tề Hồng tiếp lời:

- Mời hai vị vào trong, để Tề mỗ sửa soạn cơm rượu mời Tạ thiếu hiệp.

Kinh Phương không tiện mĩa mai tiếp nữa, đành cùng Tề Hồng và Vân Nhạc đi vào nhà.

Sáng sớm hôm sau, Tạ Vân Nhạc từ biệt Kinh Phương và Tề Hồng và lên núi Nga Mi.

Tây Thục có sáu ngọn núi to, cao nhứt là Nga Mi rồi tới Thanh Thành, sau đó là Cẩm Bình, Xích Giáp, Bạch Diễm, Kim Mao Quang và Mao Sơn. Dãy Nga Mi có ba đỉnh rất cao: Đại Nga, Trung Nga, và Tiểu Nga liền tiếp với nhau, lại có một tên nữa là Tam Nga. Đại Nga có nhiều hang động nhất, đi từ chân đi lên đỉnh, con đường dài chừng sáu mươi dặm. Trong núi có trăm mười hai thạch khảm, mười hai động lớn, hai mươi tám động nhỏ, trong số đó, Phục Huy, Nữ Oa và Quỷ Cốc là nổi danh nhứt thế gian, ngoài ra còn có Lôi Động có mây mưa luôn luôn nên người ta đồn động ấy là chỗ ở của Lôi Động. Trên núi Nga Mi có mười cảnh nổi tiếng, đỉnh Kim đỉnh là tuyệt đỉnh của dãy Nga Mi, tuy thấp hơn đỉnh núi Vạn phải mấy chục thước nhưng ai cũng công nhận Kim Đỉnh là tuyệt đỉnh của Nga Mi. Trên Kim Đỉnh mây tuyết bao phủ quanh năm, ít khi thấy rõ đỉnh núi.

Sáng sớm hôm mười tám tháng tám, trên Kim Đỉnh đột nhiên có tiếng chuông vang dội, làm chấn động cả sơn cốc. Trên đường núi có rất nhiều người đang đi lên đại điện, người nào người này nét mặt nghiêm nghị, đượm vẻ lo âu, nhứt là Mạng An sư thái, tóc đã hoa râm, hai mắt phượng phát ra ánh sáng lóng lánh. Cảnh sư thái có hai thiếu nữ là Giang Giao Hồng và Lã Tương Mai, trông rất tiêu tụy, lệ quanh tròn. Còn Khương Tôn Diệu với Đông Phương Ngọc Côn thì đứng ở dưới hiên tại góc điện, cũng lộ vẻ không yên. Bỗng trong đám đông có một lão tăng gầy gò đi tới trước mặt Mạng Ân sư thái vái chào và nói:

- Lát nữa sư muội chớ nên gây gỗ với Chưởng môn, bằng không cục diện sẽ không sao dàn xếp nổi. Cứ để mặc huynh từ từ giảng hòa cho.

Mạng Ân sư thái cười nhạt đáp:

- Nếu mọi việc có thể dàn xếp thì làm gì có vụ đại diện sáng nay? Bạch Tướng sư huynh khỏi lo âu cho tiểu muội vì tiểu muội đã có cách đối phó. Thiết nghĩ năm xưa ân sư

thường bảo Kim Đỉnh sư huynh rằng: "Nếu con còn giữ tính ghen tị, quái dị và hẹp hòi thì sau này thế nào cũng tự gánh lấy ác quả ". Bây giờ Kim Đỉnh sư huynh làm việc đảo ngược như thế này, tiểu muội e anh ấy sẽ không còn mặt mũi trông thấy mọi người.

Bạch Trướng đại sư nghe Mạng Ân sư thái nói như vậy, chỉ lắc đầu thờ dài, không hề nói nửa lời, và lùi sang bên đứng yên.

Lúc ấy ở Kim Điện chánh điện lại có ba hồi chuông vang lên mọi người nghe tiếng chuông đều lần lượt ra khỏi điện tiếp dẫn mà đi thẳng lên trên đỉnh núi.

Trong Kim Điện đã có một lão tăng mày trắng râu bạc đang ngồi yên, như một tòa núi vậy, hai mắt lóng lánh, hai tia nhìn ra ánh sáng khủng khiếp.

Cảnh Trường Tu đứng phía sau lão tăng, lúc này bộ mặt đẹp của y đã có vô số vết thẹo chằng chịt, hai mắt nhìn xuống đất, trong lòng đang bối rối lạ thường.

Trước mặt lão tăng, mỗi bên có bốn người sư áo đen, tay cầm gậy vàng, mắt cũng nhìn xuống dưới đất, tám vị sư đó là người phụ trách chấp pháp trị hình.

Ba đợt đệ tử của phái Nga Mi lần lượt tiến vào, đứng chật ních hai bên điện. Nhưng ai nấy đều im hơi lặng tiếng, bốn bề tĩnh mịch lạ thường, đến cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ.

Kim Đỉnh thượng nhân đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi lên tiếng nói:

- Lần này bản tăng chấp pháp không vị nể cũng không khoan hồng mục đích là để cảnh cáo những kẻ làm bậy sau này và cũng để đuổi những quân bất nghĩa, phản nghịch ra khỏi bốn phái, gây lại thanh thế xưa kia.

Nói đoạn y liếc mắt nhìn Mạng Ân sư thái rồi tiếp:

- Mạng Ân sư muội, bản tăng không thiên vị, vô tư để xử việc này được công bằng. Trước kia chấp pháp chẳng hay sư muội còn muốn nói thêm điều gì không?

Mạng Ân sư thái lẳng lặng giầy lát rồi đáp:

- Chưởng môn sư huynh đã hỏi, tiểu muội không làm sao làm thình được. Vừa rồi Chưởng môn có nói để gây lại thanh thế xưa kia, vậy không biết gần đây, người trong bốn phái đã có hành động gì làm mất thanh danh của chúng ta?

Kim Đỉnh thượng nhân sầm nét mặt lại trả lời:

- Trường Tu bị Vân Nhạc hủy bộ mặt và y còn lên tiếng khinh miệt bản tăng, như vậy y có khác gì kẻ địch của bốn môn không?

Giang Dao Hồng, La Tương Mai, Khương Tôn Diệu và Đông Phương Ngọc Côn lại chơi rất thân với Vân Nhạc, không can thiệp vào việc của Trường Tu, như vậy bốn người này đã lập tâm bất kính môn phái. Bốn môn mất hết tiếng tăm là do bốn người này gây nên, nếu không chỉnh đốn quy luật của bốn môn, thì sau này những kẻ khác sẽ bắt chước làm xằng làm bậy. Sư muội thấy bản tăng xử trí như vậy là bất công phải không?

Mạng Ân sư thái liền phản kháng:

- Sư huynh là một vị Chưởng môn, dù có làm việc gì không đích đáng, môn hạ đâu dám dị nghị. Cảnh Trường Tu tự mang cái nhục vào thân, Uyển Lan là môn hạ của Yến Sơn Thần Ni, quen biết Vân Nhạc lâu năm, hai người rất yêu nhau, sau vì một việc nhỏ mà gây gổ, hai người không chịu nhường nhịn, rồi mỗi người đi một ngã, mới có sự bất hòa. Trường Tu thừa dịp may đó, tự cho mình là kẻ đa tình, cứ theo dõi Uyển Lan luôn luôn. Nhưng Uyển Lan có yêu y đâu. Nếu Trường Tu biết điều rút lui, thì đâu có chuyện gì xảy ra. Khi y theo tới Tân trang ở tỉnh Sơn Đông, không may gặp phải Vân Nhạc.

Lúc ấy Vân Nhạc với Uyển Lan vẫn chưa xử hòa. Trường Tu liền nhục mạ Vân Nhạc, bảo y là bạc tình vô sỉ. Khi nào Vân Nhạc lại chịu nhục như vậy, nên y mới ra tay đánh với Trường Tu. Ngờ đâu Trường Tu lại ném y một nắm hắc tất lệ (củ gai đen). Vân Nhạc liền dùng chưởng lực đánh bật những ám khí đó bay trở lại, đó là Trường Tu tự mang lấy cái chết và bị ám khí của mình bắn trúng mặt mình. Chứ có phải là ám khí của đối phương đâu? Xin hỏi Chưởng môn trong hai người đó ai là kẻ có tội?

Kim Đinh Thượng nhân kinh ngạc vô cùng, nhưng y vẫn làm ra vẻ như thường và từ từ hỏi:

- Tại sao Sư muội lại biết rõ câu chuyện đó như vậy? Sao trước kia không nghe sư muội nói tới?

Mạng Ân sư thái đáp:

- Chưởng môn khởi hỏi tiểu muội tại sao lại biết rành như vậy. Hiện giờ có Cảnh Trường Tu ở đây, cứ hỏi y sẽ rõ ngay.

Kim Đinh thượng nhân liền quay lại hỏi Cảnh Trường Tu:

- Trường Tu có thật như vậy không?

Trường Tu tiến lên mấy bước, sắc mặt nhợt nhạt, lương tâm cắn rứt và ân hận vô cùng. Y cũng biết trước mặt các sư môn trưởng bối không thể nào nói dối được, hướng hồ lại có Dao Hồng, Tương Mai, Khương Tôn Diệu và Ngọc Côn đối chứng.

Thoạt tiên y chỉ tức giận Vân Nhạc mà vẽ chuyện bịa thừa với Kim Đỉnh thượng nhân, ngờ đâu Thượng nhân lại làm to chuyện đến thế, tổ chức cuộc chấp pháp đại điển, vì vậy các người đồng môn mới bất mãn. Bây giờ mấy trăm ngàn con mắt nhìn cả vào y, tựa như con dao sắc đang định đâm vào người y vậy, cho nên y hãi sợ vô cùng, mồ hôi lạnh toát ra đầy mặt, y cúi đầu không nói nửa lời.

Kim Đỉnh thượng nhân thấy vậy biết ngay là lỗi ở Trường Tu rồi, như y tức giận Mạng Ân sư thái không cho hay trước, để tới lúc chấp pháp đại điển mới nói ra, đủ thấy sư muội này định dồn mình vào thế bí để nhạo báng mình xử trí bất công, làm tổn thương tính cách tôn nghiêm của một vị Chưởng môn. Nên y giận dữ nhìn Mạng Ân sư thái, cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Lòng của Mạng Ân sư muội ra sao bản tăng đã rõ, nhưng sự nuông chiều môn hạ của mình thì ai cũng khó mà tránh khỏi. Cũng như Dao Hồng, đệ tử của sư muội mang tội chẳng hạn, sư muội cũng hết sức bênh vực để giải tội cho. Ngay như bản tăng đây cũng biết lỗi ở Trường Tu nhưng chỉ vì nghe lời nói của một người thôi, mới có sự hiểu lầm. Nhưng tại sao Vân Nhạc lại không tới đây đối chất?

Nói xong Kim Đỉnh thượng nhân lại cười nhạt một tiếng và nói:

- Để cho sư muội khỏi bất bình, bản tăng sẽ đem cả Trường Tu ra xử phạt.

Bỗng nhiên Bạch Tướng đại sư lách mình trong đám đông bước ra vái chào và nói:

- Bẩm Chưởng môn...

Kim Đỉnh thượng nhân tròn mắt lên xua tay đáp:

- Bản tăng đã quyết định rồi, sư đệ khỏi nói thêm nữa.

Bạch Tướng đại sư quay về chỗ cũ, cúi đầu thở dài. Mạng Ân sư thái lạnh lùng nói:

- Chưởng môn cứ cương quyết như vậy tiểu muội còn biết nói sao? Đã ba mươi năm nay bốn môn chưa hề cử hành chấp pháp đại điển, nhưng tiểu muội còn nhớ lần chấp pháp trước, mong Chưởng môn nên theo đúng qui củ mà thi hành.

Kim Đỉnh thượng nhân tức giận vô cùng nhưng cố nén, và hạ giọng đáp:

- Lòng tốt của sư muội nhắc nhở bản tăng không nên vượt qui củ của tiền bối, bản tăng xin cảm ơn vô cùng.

Nói xong, Thượng nhân lớn tiếng bảo các môn hạ:

- Thỉnh Pháp điển.

Hai tăng nhân cầm gậy vàng đứng bên phải, nhanh bước đi vào phía sau điện.

Tiếp theo đó Thượng nhân lại lớn tiếng nói tiếp:

- Xin thỉnh lệnh phù của Thượng nhân ra.

Hai nhà sư đứng ở bên trái lẹ chân đi vào ngay.

Lát sau hai tăng nhân vào thỉnh Pháp Điển đã bung một cái mâm, trên phủ một tấm lãn vàng, từ từ bước ra, còn hai tăng nhân đi thỉnh lệnh bài của Chưởng môn thì hoảng hốt chạy ra vái lạy và bấn:

- Thưa Chưởng môn chúng tôi kiểm mãi mà không thấy lệnh phù đâu cả.

Lời nói của hai tăng nhân đó, không khác gì sét đánh ngang tai. Kim Đỉnh thượng nhân kinh hãi ngồi ngẩn người ra. Lúc ấy trong đại điện ồn ào náo động vô cùng.

Kim Đỉnh thượng nhân liếc mắt nhìn Mạng Ân sư thái, thấy sư muội có vẻ mặt lạnh lùng, vẫn đứng nghiêm như thường, y tự biết kế toán nhiều quá, chỉ e lúc này không có cách gì mà giải quyết nỗi việc mất lệnh phù ấy, nên y rầu rĩ khôn tả, nhưng y không sao nghĩ ra lệnh phù của Chưởng Môn bị mất từ lúc nào?

Kim Đỉnh thượng nhân vừa buồn vừa tức giận và nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ Mạng Ân sư muội đã lấy trộm? Chẳng lẽ sư muội dám phạm tội lớn khi sư diệt tổ như vậy? Hay là sư muội muốn bảo vệ cho môn đệ tránh khỏi hình phạt mà đã không ngại dùng hạ sách này chăng? Nếu quả thật như vậy, sư muội táo bạo không ai có thể tưởng tượng được."

Nghĩ tới đó Thượng nhân thở dài một tiếng và nói:

- "Lệnh phù đã bị mất trộm, tuy người trông coi phải chịu trách nhiệm nhưng bản tăng cũng phải chịu lây. Lát nữa bản tăng sẽ chịu tội trước bàn thờ tổ sư. Như lệnh phù vô cơ bị mất trộm như thế này..."

Bỗng có một tiếng nói đồng dục từ trong đám đông vọng tới:

- Trong điều thứ năm trong Pháp Điển của bốn môn, vị Chưởng môn không cần thận làm mất tín phù của Chưởng môn thì không được quyền sử dụng đến chức quyền Chưởng môn nữa. Và bốn vị Trưởng lão hộ pháp sẽ đứng ra đảm nhiệm chức quyền đó. Còn vị Chưởng môn với thân mang tội phải đi tìm lệnh phù đó ngay, không được thoái thác cho ai.

Kim Đỉnh thượng nhân thở dài một tiếng và đáp:

- Khổ Tu sư đệ khỏi cần nói nhiều, bản tăng cam lãnh trọng trách nhưng bản tăng còn một điều cần nói ra là bản tăng đoán tin phù đó thể nào cũng bị đệ tử bốn môn lấy trộm. Vì người ấy bực mình bản tăng chấp pháp, nên đã không ngại ngừng giở hạ sách đó ra.

Lời nói của Thượng nhân tuy không chỉ rõ, nhưng ai cũng đoán ra ý cố ý bảo Mạng Ân sư thái. Nhưng Mạng Ân sư thái mặt vẫn lạnh lùng, cười nhạt một tiếng và nói:

- Người đã ương ngạnh, ích kỷ, không chút độ lượng nào thì là Chuồng môn sao được. Kim Đỉnh sư huynh khỏi phải nói xa nói gần hay vu khống làm chi. Nếu tiểu muội có hành vi vô sỉ ấy lập tức tự vẫn ngay trên Kim điện này.

Lời nói của sư thái như chém đinh chặt sắt, khiến ai nấy cũng kinh hãi vô cùng. Sự thực khi nghe tin phù của Chuồng môn bị mất trộm, ai nấy cũng nghi ngờ và cho rằng Mạng Ân sư thái đã lấy trộm. Nhưng nay mọi người nghe thấy Mạng Ân sư thái nói một cách kiên quyết như thế, đều đưa mắt nhìn nhau và thấy Kim Đỉnh thượng nhân âm ảm, nhưng trong lòng u uất khôn tả. Đột nhiên ngoài Kim điện có một tăng nhân tuổi trung niên, mặt áo xám phi tới tay cầm thiền trượng rảo bước đến trước mặt Thượng nhân báo cáo:

- Thưa Chuồng môn ở dưới núi có một người tự xưng là Dư Vân, sư thúc của Vân Nhạc, xin lên yết kiến Chuồng môn, và y còn nói đem trả tin vật gì cho bốn môn nữa.

Kim Đỉnh thượng nhân vội hỏi:

- Hiện Dư Vân ở đâu?

- Dạ, Dư Vân hiện đang ngồi đợi ở dưới chùa Giáo Quốc.

Đồng đạo chưa nói dứt, mọi người đã nghe tiếng cười rất lớn ở ngoài điện vọng vào, và chỉ thoáng cái, đã thấy một văn sĩ phi tới, và nói:

- Tại hạ không được mời mà đã tới, mong Thượng nhân chớ trách, Dư mỗ thực hân hạnh vô cùng.

Mọi người ngừng đầu lên nhìn, thấy một văn sĩ tuổi trạc trung niên bước vào. Riêng có Dao Hồng, Tương Mai, Tôn Diệu và Ngọc Côn biết rõ văn sĩ ấy là ai nên đều nhìn nhau mỉm cười.

Kim Đỉnh thượng nhân chấp tay chào và đáp:

- Bản tăng không biết thí chủ tới, nên chưa kịp ra nghênh đón, xin thí chủ lượng thứ.

Trong khi Thượng nhân vái chào ngấm ngấm vận nội công, đẩy chuồng lực vào người văn sĩ.

Dư Vân mỉm cười chấp tay đáp lễ:

- Tại hạ không dám. Tại hạ đến đây vừa lúc quý phái cử hành lễ đại điển. Chẳng hay Thượng nhân có cho phép tại hạ chiêm ngưỡng đại điển này không?

Kim Đỉnh thượng nhân thấy chân lực của mình dấy tới tấn công đối thủ không hiểu sao lạ tẩn mác một cách vô hình nên kinh hãi vô cùng. Và nghe Dư Vân hỏi vậy thì xấu hổ đến mặt đỏ bừng:

- Lễ đại điển của bốn phái đã cử hành xong. Vừa rồi bản tăng nghe Mặc Ngô đệ tử đòi thức ba vào bữa, thí chủ đem trả tề phái một tín vật chẳng hay vật ấy là gì?

Dư Vân giả bộ thất vọng thở dài một tiếng rồi đáp:

- Như vậy tại hạ thực vô duyên, không được chiêm ngưỡng đại điển hiếm có. Còn tín vật mà Thượng nhân vừa hỏi để chờ lát nữa nói sau. Chẳng hay vì tội tình gì mà Thượng nhân cứ muốn đòi tề sư điệt lên núi này tạ tội thế?

Kim Đỉnh thượng nhân nén mãi lửa giận, không sao chịu nhịn được, nhân lúc này cho phát ra luôn, liền hỏi:

- Tại sao không thấy lệnh sư điệt tới? Phải ai tai nấy cổ nhân đã dạy như vậy. Lệnh sư điệt không thấy tới thì chớ, thí chủ còn đến đây hỏi vặn như vậy, có khác gì khinh thị bốn môn không?

Dư Vân ha hả cả cười một hồi rồi đáp:

- Thượng nhân đức cao vọng trọng trong võ lâm, hơn nữa là Chuông môn của một đại phái, không ngờ ăn nói lại ấu trĩ. Sở dĩ tại hạ tới đây là muốn dàn xếp cho yên câu chuyện và cũng xin lỗi một thể. Cũng may mà tại hạ tới, chứ tề sư điệt đến đây, nghe Thượng nhân nói như vậy, có phải là Thượng nhân tự mang nhục vào thân không?

- Nghe lời nói của thí chủ thì ra võ công của lệnh sư điệt có thể coi thường tất cả võ lâm thiên hạ và coi tề phái không ra gì? chịu không nổi một cái đánh, phải không? Như vậy tại sao lệnh sư điệt lại không tới? Tuy bản tăng già nua, tuổi tác đã ngoài bát tuần, kém kiến thức, tựa như ngồi dưới đáy giếng...

Dư Vân cau mày lại mỉm cười:

- Thượng nhân khỏi khiêu khích tại hạ làm chi! Tại hạ tới đây không phải để làm nhục quý phái. Sự thực tề sư điệt rất được trời thương, nên sự thành tựu của y còn hơn tại hạ nhiều. Y ít tuổi hay nóng nảy, hơi tí là tạo tai kiếp đầy máu tanh ngay nên tại hạ mới táo gan thay mặt y tới đây để bái sơn và nói rõ thực hư phải trái cho Thượng nhân rõ. Nói đúng ra

thì cũng chỉ tại lệnh đồ Cảnh Trường Tu hết. Mong Thượng nhân đừng vì câu chuyện nhỏ mọn ấy mà nổi giận một cách vô lý.

Kim Đỉnh thượng nhân hai mắt hầu như nổ lửa, cười nhạt một tiếng, đang định nói lại, ngờ đầu Mạng Ân sư thái đã lên tiếng nói trước:

- Dư thí chủ xin hãy chờ đợi cho một lát.

Nói xong sư thái liền quay đầu lại nói với Kim Đỉnh thượng nhân:

- Tiểu muội không muốn dính vào việc này, sư huynh cho phép tiểu muội được rút lui ra khỏi nơi đây. Các vị đồng môn vị nào đồng ý với tiểu muội thì cũng xin đứng ra bên ngoài thì hơn. Còn chúc Chưởng môn, mong sư huynh trao lại cho Khổ Tu, Bạch Tướng, Tía Trúc, Trâm Như đồng thời đảm nhiệm hộ.

Kim Đỉnh thượng nhân thở dài một tiếng rồi đáp:

- Có khi nào bần tăng vì sự tức giận cá nhân mà nhẫn tâm khiến bốn phái phải lung lay tới căn bản. Việc gì đã có bần tăng đảm đương hết. Còn chúc Chưởng môn thì bần tăng xin theo lời sư muội trao cho bốn vị sư đệ phụ trách hộ. Và bần tăng với thân mang tội thể sẽ lấy lại được tín phù cho bốn môn.

Y vừa nói xong trong đám đông có bốn vị lão tăng râu tóc bạc phơ, thái độ nghiêm trang, bước ra vái chào và nói:

- Thứ tiểu đệ bốn người đã vượt chúc.

Kim Đỉnh thượng nhân lui sang một bên, bốn vị lão tăng tiến lên chỗ ngồi của Chưởng môn, đứng ngang hàng. Người thứ hai bên trái chấp tay và lên tiếng hỏi Dư Vân:

- Bần tăng là Tía Trúc có một việc cần hỏi Dư thí chủ.

Dư Vân mỉm cười đáp:

- Đại sư muốn hỏi điều gì xin cứ nói. Tại hạ sẽ theo đúng sự thật mà trả lời.

- Hồi này thí chủ nói có tín vật của bốn môn định trao trả lại cho Kim Đỉnh sư huynh. Không biết vật ấy có phải là Chưởng môn tín phù của tề phái không?

- Chính là tín phù của Chưởng môn quý phái đấy. Đêm hôm nọ, nhân lúc Kim Đỉnh thượng nhân lễ Phật tụng kinh, tại hạ đã đi tới sau lưng Thượng nhân mà lấy.

Bốn vị Trưởng lão cùng Kim Đỉnh thượng nhân đều biến sắc, nhứt là Thượng nhân còn đau đớn hơn là bị người ta chém giết, vì y là một Chưởng môn mà để cho người ta lên tới sau

lung lấy mất tin phù lại không hay biết thì xấu hổ biết bao, cũng đủ thấy võ công của người đó cao siêu như thế nào? Cho nên y vừa kinh ngạc vừa hãi sợ khôn tả.

Tía Trúc đại sư lại hỏi tiếp:

- Thí chủ lấy trộm tin phù của bốn môn, chẳng hay có dụng ý gì?

Dư Vân đáp:

- Đại sư đã biết rõ, hà tất còn hỏi làm chi?

Tía Trúc đại sư khẽ niệm một câu Phật hiệu rồi xen lời nói:

- Xin thứ lỗi cho lão tăng đa ngôn. Nếu thí chủ trao trả tin phù cho Kim Đỉnh thượng nhân ngay, thì Kim Đỉnh sư huynh lại giữ lại chúc Chưởng môn liên, như vậy bốn anh em lão tăng khỏi phải thay thế.

Dư Vân ngẫm nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Phải xem võ công của Kim Đỉnh thượng nhân ra sao đã, liệu Thượng nhân có thể cướp tin phù trong tay tại hạ được không?

"A di đà Phật." Tía Trúc đại sư lại niệm một câu Phật hiệu rồi thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Nếu Kim Đỉnh sư huynh chúng tôi không thắng nổi thí chủ, có phải tin phù của bốn môn sẽ không còn kỳ hẹn trả lại cho bốn phái?

Dư Vân mỉm cười đáp:

- Đại sư cứ yên tâm, khi nào tại hạ rời khỏi đây sẽ trao tin phù lại bốn đại tăng nhận ngay.

Tía Trúc đại sư lại nói tiếp:

- Thí chủ là người rất có tín nhiệm. Bần tăng tin thí chủ không bao giờ nuốt lời.

Nói xong, Tía Trúc chấp tay vái chào một lạy, phất tay áo một cái. Thế rồi bốn vị lão tăng lần lượt ra khỏi Kim Điện. Quần hùng của phái Nga Mi cũng lần lượt ra khỏi luôn.

Dư Vân vừa hiện thân ở trên Kim Điện, Dao Hồng và Tương Mai đã nhận ra ngay Vân Nhạc, nên trong lòng vừa lo âu vừa mừng rỡ. Hai người với một mặt tiểu tụy, cứ liếc nhìn chàng luôn.

Ngọc Côn và Tôn Diệu cũng đoán ra được bảy phần, nên khi hai người ra khỏi Kim Điện, có đưa mắt ra hiệu với hai nàng.

Chỉ trong thoáng cái, trên Kim Điện chỉ còn lại có mười mấy người, ai nấy cũng chăm chú nhìn vào Dư Vân. Đột nhiên Dư Vân cả cười một hồi rồi chỉ tay vào mặt Trương Tu, trầm giọng nói:

Việc ngày hôm nay phải nói ngươi là chánh phạm. Ngày nọ sở dĩ Vân Nhạc tha chết cho ngươi là vì thấy ngươi không phải là yêu tà gian trá. Không ngờ ngươi chẳng biết hối cải thì chớ, lại còn bịa đặt, gây thị phi vu oan cho người, như vậy còn mặt mũi nào đứng trên Kim Điện này nữa?

Trương Tu cười nhạt một tiếng, đang định cãi lại thì Kim Đỉnh thượng nhân xua tay và nói:

- Trương Tu, con khỏi cần nói nhiều. Thưa Dư thí chủ, lỗi đó là tại bản tăng, chỉ nghe một bên mà không chịu tìm sự thật. Nhưng thí chủ và lệnh sư điệt cũng hơi quá kiêu ngạo và khinh người một chút. Bản tăng quyết đem công lực của bản thân để cướp lại tín phù, nhưng xin thí chủ chờ đến đêm nay, vì bản tăng có chút việc phải thu xếp cho xong, lúc bấy giờ mới có thể so tài cùng thí chủ được, chẳng hay thí chủ có bằng lòng không?

Dư Vân mỉm cười lộ chân lướt ra khỏi Kim Điện. Dư Vân đang thung thủng đi trên đường núi ngắm phong cảnh, bỗng nghe có một sức gió mạnh ở trên không thổi xuống. Chàng còn đang ngạc nhiên bỗng thấy luồng gió ấy mạnh vô cùng, nhắm đầu mình đè xuống. Chàng bèn giở khinh công ra rảo bước tránh ra ngoài xa mấy trượng liền nghe tiếng chưởng phong đánh vào tảng đá kêu "bùng" một tiếng.

Dư Vân vẫn tiếp tục đi về phía trước, không thèm quay đầu lại nhìn. Chàng lại nghe phía sau có tiếng gió "vù vù" biết ngay người nọ vẫn còn đuổi theo tấn công mình, liền cười thầm và cố ý bước chậm lại, để chờ đợi. Chàng liền nghe tiếng cười nhạt và tiếng người nói ở phía sau vọng tới:

- Dư Vân hãy đứng lại!

Dư Vân quay đầu lại nhìn, thấy một người trạc tuổi trung niên, mặc quần áo người trần tục, lông mày rậm, mắt to, râu xồm, vẻ mặt hầm hầm. Dư Vân lạnh lùng hỏi:

- Ngươi có phải là môn hạ của phái Nga Mi không? Chuyện hôm nay chỉ dính líu giữa Dư mỗ và Thượng nhân thôi ngươi đừng xen vào mà gây hấn làm chi.

Người nọ cười một cách ngông cuồng:

- Dư Vân thử xem đêm nay ngươi có sống sót rời khỏi núi Nga Mi này được không?

- Chưa chắc người đến đây đánh lên ta, có phải do Kim Đỉnh thượng nhân sai bảo không?

Chàng vừa nói dứt người nọ đột nhiên giơ tay phải điểm luôn vào yếu huyệt của chàng, còn tay trái thì lẹ làng chộp vào hông bên phải. Không cần nói rõ người này ra tay như vậy là muốn cướp lại tin phù trong tay người Dư Vân. Sở dĩ y dám mạo hiểm như vậy là vì không muốn thấy Kim Đỉnh thượng nhân thảm bại danh nhục trước đối thủ. Dư Vân không hiểu ý định của người nọ chỉ vội né tránh mình sang bên, và giơ hai ngón tay lên bắt luôn cổ tay trái của kẻ địch, mồm thì vừa cười vừa nói:

- Ngài hà tất phải giở hạ sách này ra làm chi? Bây giờ Dư mỗ cũng tựa như mũi tên nằm trên cung, như thế nào cũng phải bắn. Mời ngài trở về đi.

Người nọ thấy thủ pháp của Dư Vân quái dị vô cùng, nội lực lại kinh người, chỉ lực như dao sắc. Dư Vân xoay ngửa bàn tay lại thay ngón tay thành chưởng lẹ làng sử dụng bí quyết chưởng "Thôi" trong Di Lạc Thần Công đẩy về phía trước một cái.

Người nọ chỉ thấy trước ngực bị đẩy một cái thật mạnh, thân hình tựa như lá rụng bay phất phới ra đằng xa. Người nọ càng ngạc nhiên vô cùng là khi hạ mình xuống đất không bị thương chút nào, nên khi y quay đầu lại nhìn thì Dư Vân đã đi ra xa ngoài mấy chục dặm. Y chỉ ngẩn người ra, lắc đầu mấy cái rồi lủi vào bụi cây biến mất.

Dư Vân không thuộc đường lối, thấy đường thẳng trước mặt là phóng một mạch đi xuống chân núi. Tỉnh thoảng có gặp các môn hạ của phái Nga Mi, nhưng những người đó đều nghiêm nghị lạnh lùng làm như không thấy Dư Vân vậy.

Chàng bỗng nghĩ ra một kế, vừa gặp một tăng nhân trẻ tuổi đi tới, bèn tiến lên ngăn đường mà hỏi:

- Xin hỏi hòa thượng, chẳng hay nơi tu dưỡng của Mạng Ân Sư Thái ở đâu?

Tăng nhân trẻ tuổi đó trù trù một lát rồi lớn tiếng đáp:

- Ở phía chính Nam, gần chùa Đại Nga, nơi đó gọi là Thủy Thần Cát.

Nói xong, y đã tung mình nhảy lên lướt qua đầu Dư Vân rồi hạ mình xuống, cắm đầu chạy thẳng.

Dư Vân liền quay về phía chính Nam, giở khinh công ra đi như điện chớp, lát lâu đã tới trước chùa Đại Nga.

Chàng thấy trước chùa có một cổ thụ cao chọc trời, cành lá rậm rạp tựa như một cây dù lớn vậy.

Dao Hồng đang ngẩng đầu nhìn trời và nghĩ ngợi, hình như nàng đã nghe tiếng chân của Dư Vân, vội quay đầu lại nhìn. Nàng vừa thấy mặt Dư Vân đã tỏ vẻ u oán ứa nước mắt. Dư Vân biết nàng đã đoán ra mình là ai rồi, nên tiến tới trước mặt khẽ nói:

- Hồng muội không nên như thế, lỡ sư huynh và các đồng môn của em nghi ngờ thì sao? Lệnh sư đâu? Hồng muội dẫn anh vào yết kiến đi.

Dao Hồng gượng cười và đáp:

- Gia sư từ Kim Đỉnh về am tới giờ, liền vào trong Thiền Đường tụng kinh, hiện vẫn chưa tụng xong, để tiểu muội vào thưa. Đại ca hãy đợi ở ngoài xin đừng đi đâu xa nhé.

Nói xong nàng đi thẳng vào trong Thủy Thần Cát.

Dư Vân nhìn theo bóng hồng, thở dài một tiếng, rồi lẩm bẫm tự nói:

- "Muốn rời bỏ giang hồ không phải chuyện dễ. Vì thù của ta đã tích tụ cao như núi, hận sâu như biển. Chuyện đời đều do người đời gây nên. Phật đã dạy bể khổ là mệnh mông mà không có một tắc đất nào là thanh tịnh cả, quả không sai."

Vừa nói tới đó chàng bỗng nghe tiếng chuông, tiếng mõ vọng lại, chàng bỗng có tâm tưởng muốn đi tu...

Đang lúc ấy chàng bỗng nghe tiếng bước chân phía sau và có người khẽ nói:

- Vân huynh từ khi chia tay đến giờ vẫn được mạnh giỏi đó chứ?

Chàng vừa quay lại nhìn đã thấy Đông Phương Ngọc Côn mặc áo dài trắng đứng cách đó vài trượng, vẻ mặt nửa cười nửa âu lo.

Chàng cười nhạt một tiếng và tiếp:

- Đông Phương thiếu hiệp không sợ bị hoài nghi sao?

Ngọc Côn bước tới cạnh Dư Vân rỉ tai nói:

- Đệ cũng biết lần này Vân huynh tới núi Nga Mi quả thật khổ tâm lắm và cũng bất đắc dĩ mới làm vậy. Đa số sư trưởng đều biết nỗi khổ của Vân huynh nếu Vân huynh không làm vậy thì Kim Đỉnh đại sư vẫn cứ độc tài quyết đoán, rồi sẽ tạo sự chia rẽ trong tệ phái. Cũng vì thế mà Vân huynh phải chịu đựng sự chỉ trích của mọi người, vì việc làm của Vân huynh có tổn thương tới bốn phái. Đệ e lúc Vân huynh rời khỏi núi Nga Mi này không khỏi bị đánh lén, vì họ muốn gỡ lại phần nào sĩ diện. Mong Vân huynh nể tiểu đệ lúc ấy đừng ra tay quá nặng thì tiểu đệ cảm ơn vô cùng.

Dư Vân gật đầu đáp:

- Điều này khỏi cần Đông Phương huynh phải dặn dò.
- Nhưng Vân huynh có biết tại sao Kim Đỉnh đại sư hoàn cuộc đấu đến tối hôm nay không?

Dư Vân ngạc nhiên, lắc đầu đáp:

- Quả thật đệ không biết chi cả.

Ngọc Côn thở dài một tiếng rồi tiếp:

- Tệ phái có một vị Trưởng bối ẩn cư trên Thiên Phật Đỉnh võ học tinh bát tuyệt kỳ tài đặc sắc nhất của phái Nga Mi mà ba trăm năm mới có một.

- o o o -